

Pavel Houser
Láska na soustavě účtů
(ikarie 1996/01)

Kabalamantra, student prvního ročníku Ekonomické fakulty Univerzity aplikované magie, pohodlně levitoval u stropu svého pokoje a opakoval si látku na zítřejší zkoušku:

"...magické koule odepisujeme podle vyhlášky Ministerstva financí metodou lineárních odpisů. V případě kouzelných prstenů přihlížíme k novele výše uvedené vyhlášky, která ukládá všem účetním jednotkám odepisovat dotyčné komodity metodou stálého záporného úroku.

Vyvolání elementálové, oživé mrtvoly a džinové se neodepisují, protože je vzhledem k době jejich použitelnosti zpravidla považujeme za součást oběžného majetku. Účet 'Změna stavu elementálů' se ze zákona povinně doplňuje analytickou evidencí podle toho, zda se jedná o elementály země, vzduchu, vody a nebo ohně. Kouzlem oživené mrtvoly dělíme z účetního hlediska na upíry, ghúly, zombie a kostlivce..."

Z druhého rohu pokoje doléhala ke Kabalamantrovi střelba. Džin, sloužící u něj v domácnosti, měl zrovna volno, a tak seděl u počítače, jeho mlžné oči sledovaly obrazovku a přízračné prsty zuřivě bušily do klávesnice. Zdá se, že akční hry jej snad nikdy neomrzí, pomyslel si Kabalamantra, v duchu se usmál a pustil se znova do učení.

Škola ho příliš nebavila. Kdysi se těšil na praktická cvičení z nekromancie, laboratoře z vymýtačství a přednášky o ohnivých kouzlech, ale zatím se dočkal pouze takových předmětů, jako byl magický marketing a nebo účetnictví pro kouzelníky.

Už úvodní projev děkana fakulty svědčil o tom, že časy se mění a staré pojetí magie nenávratně mizí. Již samotný děkanův příchod tomu tenkrát jasně nasvědčoval. K řečnickému pultu se sice Krákorec (tak se děkan totiž jmenoval) dostavil tradiční teleportací, ovšem místo kouzelnické knihy svíral v ruce elegantní kožené desky a kouzelnický plášť byl nahrazen dokonale padnoucím smokingem; černý havran visel z klopky místo kapesníku a smutně koulel svýma magickýma očima.

"Studenti," řekl tenkrát děkan Krákorec, "uvědomte si, že naše společnost v současné době prochází zcela zásadními změnami. Pokud chcete být ve svém životě úspěšní, měli byste se v těchto změnách dokázat orientovat..."

Krákorec se odmlčel a pak spíše pro formu vyčaroval malý ledový blesk. Jeden ze studentů, kteří si zrovna prohlíželi v zadních lavicích pornografický časopis a byli tak líní, že ani neudržovali magické štíty, s leknutím vykřikl a zhroutil se k zemi, obličej pokrytý namodralou námrazou. Zatímco se celá posluchárna ještě smála a uklízečka

polévala nešťastníka kýblem teplé vody, Krákorec už zase pokračoval ve svém projevu:

"Vzpomeňte příklad kouzelníka a černého mága Morolepra. Co bylo Moroleprovi platné, když dokázal současně zahubit deset dobrých kouzelníků vysokých úrovní v mentálním souboji? Co mu bylo platné, že poroučel hvězdám, jaká znamení mají vytvářet na noční obloze? Co mu bylo platné, že se před ním páni vlkodlaků plazili a vrtěli podlézavě ocasey?

Nic mu to nebylo, milí studenti, nic mu to nebylo platné. Když zjistil, že nedokáže sám vést své účetnictví, pověřil tím trojici neschopných a líných upírů, kteří ještě ke všemu používali velice zastaralý podpůrný software. Následkem tohoto ignoranství bylo brzy Moroleprovo účetnictví v tak katastrofálním stavu, že auditor odmítl odsouhlasit účetní výkazy, daňový úřad vydal zatykač a pro Morolepra si přišla finanční policie."

Krákorec luskl prsty a země se otřásla. V posluchárně se propadla podlaha. Tentokrát všichni pozorně sledovali výklad, takže levitační protikouzlo bylo pro každého hračkou. Jen nešťastná uklízečka s kbelíkem a hadrem neměla zrovna den a zřítila se do bezedných hlubin.

Krákorec to snad ani nezaznamenal a zakončil svůj úvodní projev: "Pamatujte, křišťálovou kouli můžete oslepit, démona ošidit a klekánici znásilnit, ale proti finanční policii jste zcela bezmocní. Pokud porušíte platné zákony, nemáte šanci. Proto, aby se vám tohle nepříhodilo, ovšem studujete naši školu. Děkuji vám za pozornost."

Nikdo tenkrát netleskal. Ba i jízdni draci, kteří čekali na chodbě na bohatší studenty, na konci projevu téměř nedýchali a jen občas některý z nich vypustil oblak páry. Před finanční policií si nebyl jist nikdo živý, mrtvý ani nemrtvý.

Kabalamantra na to všechno vzpomínal, aby se nějak motivoval a konečně se naučil i poslední kapitoly skript, kde se psalo o provádění inventur ve skladech s neviditelnými a nehmotnými magickými předměty. Pořád mu to nějak ne a ne vlézt do hlavy. Pak si uvědomil, že kromě vrozené lenosti je zde ještě jeden rušivý faktor - hluk střelby z vedlejšího konce místnosti nabyt poněkud na intenzitě.

Už se chystal vyndat amulet, pomocí něhož by mohl v celém domě vyvolat kouzlo 'ticho', ale pak si najednou uvědomil, že výstřely k němu nedoléhají od počítače, ale odněkud z prostoru mimo dům. Rychle přidal magenergii do ochranného magického štítu a přikročil k oknu.

Tmavozelený tank se znakem vlny právě projížděl ulicí; z její protější strany na tank kdosi vrhl smrtící třístupňovou kletbu, která účinkovala okamžitě. Dělo ještě naposledy vystřelilo směrem k narychlo postavené barikádě, kulomety zmlkly a pak se obrněnec roztrhl a změnil v ohnivě peklo.

Kabalamantrův domácí džin v panice odskočil od monitoru, rozšlápl harddisk a pokusil se schovat do hromady reklamních prospektů, kde se hovořilo o tom, jaké jídlo by kupovali jednorožci, kdyby se je na to někdo ptal. Potom se džin z hromady zase vyhrabal ven a ukryl se raději do poloprázdné láhve od coca coly.

Ještě před tím, než tank explodoval, věděl už Kabalamantra, o co se vlastně jedná. Byla to jedna z v poslední době tak častých srážek mezi příznivci kdysi dávno utopeného Proroka a ekologickými aktivisty. Obě strany se vzájemně obviňovaly z používání černé magie a z uskutečňování zakázaných burzovních spekulací na pokles akcií. Jednotky Ministerstva financí ponechávaly zpravidla vyřizování účtů volný průběh a zasahovaly jenom výjimečně.

Příznivci kdysi dávno utopeného Proroka se už dlouho snažili prorazit ulicí, kde stál Kabalamantrův dům. Cesta totiž vedla k místní botanické zahradě, kde bylo obvodní ekologické centrum, a právě to mělo být konečným cílem útoku. Řady ohořelých tanků se znakem vlny ale svědčily o tom, že obránci zatím triumfují.

Kabalamantra se už chtěl znechuceně opět vrátit k problémům inventur, když tu z hořícího tanku zaslechl ženský křik. Nechápal, jak je něco takového možné dobrých pět minut poté, co byl tank třístupňovou kletbou proměněn v plameny. Pak si ale všiml, že oheň postupně mění barvu, lehké chvění, svědčící o přítomnosti elementála postupně mizí a namísto magického ohně začínají šlehat obyčejné rudé plamínky.

Kabalamantra možná neuměl evidovat úbytky upírů na soustavě účtů, ale v magii se vyznal jako málokdo a tak ihned věděl, o co se asi nejspíš jedná. Pokud byl v tanku někdo imunní proti magii (jako byli například všichni příslušníci Finanční policie, kteří právě z této skutečnosti čerpali většinu své moci), nic se mu zatím nemohlo stát. Dokud působila kletba a v okolí řádil elementál, byla žena v naprostém bezpečí. Situace se pro ni ovšem radikálně změnila ve chvíli, kdy vzplál benzín.

Kabalamantra se vlivem okamžitého rozmaru rozhodl, že křičící ženě pomůže. Neměl k tomu žádný zvláštní důvod a mágové se obvykle pokud možno nepletli do záležitostí obyčejných lidí. Kabalamantra se nadto o ženy zatím vůbec nezajímal. Žil z peněz své bohaté tetičky (a i o tu se zajímal jen tak málo, jak to jen bylo možné) a ke štěstí mu stačilo občas zmlátit služebného džina, vyhodit ho alespoň na chvíli od terminálu a donutit ho jít do supermarketu koupit zubní pastu a několik sucharů. Kdyby při studiu magie Kabalamantra neustále nezakopával o překážky v podobě nutnosti zaobírat se daňovými soustavami a zbožiznalstvím, mohl být dokonalým prototypem šťastného kouzelníka.

Nyní tedy ovšem Kabalamantra podlehl zcela bezdůvodnému záchvatu altruismu a pod jeho vlivem se rozhodl oheň hořící pod jeho

okny uhasit. S hašením obyčejného ohně neměl žádné praktické zkušenosti, protože doma si i párky ohříval většinou tak, že pod plotnou vyčaroval malého ohnivého dráčka, nicméně správně tušil, že se hašení požárů obvykle provádí nějakou tekutinou. Asi to kdysi viděl na videu, ale je také možné, že ke správnému řešení došel čistě intuitivně.

A tak popadl kousek od počítače ležící poloprázdnou láhev coca coly a mrštil s ní přímo do plamenů.

Džin se vyděsil na nejvyšší míru. Kdo už někdy viděl pořádně vyděšeného džina, ví, že není o co stát a pokud necítíte nutkovou potřebu opravdu hodně extrémních zážitků, tak se při podobných příležitostech vždycky raději dívejte jinam, protože to, co byste jinak viděli, by vás pravděpodobně vůbec nepotěšilo.

Džin zařval. Džin zaskučel. Láhev s třeskem praskla a džin ještě jednou zaskučel. Potom pro změnu opět zařval a hroznou silou sebou praštil do zdi. Prásk! Kusy omítky pršely k zemi. Džin se odrazil od zdi a úplně popletený do ní narazil s ještě větší razancí.

Buch! Stěna praskla a pod Kabalamantrou se propadla podlaha. Přišlo to tak náhle, že ani nestihl odříkat levitační formuli. Nebylo to ale třeba, protože k zemi stejně nepadal. Proud vody z prasklého vodovodního potrubí ho nabral a vynesl vzhůru do úrovně o patro výš, kde zrovna undergroundový básník Aplaus Vodvaz dopíjel třetí láhev minerálky. Přetlak vody, který zřejmě nějaký vtipálek zase způsobil ve vodárně, smetl básníka i minerálku, jen Kabalamantru tvrdošíjně držel dál ve vzduchu.

Masa vod tekoucí a tryskající ze zdemolované zdi zatím vytvořila vodopád. Plameny uhasly. Salamandr, elementál ohně, definitivně utekl do jiné dimenze. Kabalamantra se stále neúspěšně snažil dostat z vrcholu vodního vřídla. Džin odpálil trubku se studenou vodou a třebaže venku bylo jinak nepříjemné vedro, začal mít Kabalamantra studené vody brzy dost - čarodějové totiž zpravidla nebývají příliš otužilí. Už už chtěl vytáhnout kouzelnickou knihu a nalistovat nějaké zahřívací kouzlo, když tu se před ním opět objevil pomatený džin, vyrazil mu knihu z rukou a pořád ještě úplně mimo se odteleportoval do jiného časoprostoru přímo pod kopyta stáda diluviálních antipol pronásledovaných šavlozubým tygrem.

Tlak vody maličko opadl. Kabalamantra se začal postupně propadat sloupcem tekutiny a posléze se velice ladně snesl na zem vedle uhaslých zbytků tanku patřícího sektě utopeného Proroka. Dívka, která předtím svým výkřikem způsobila celou patálii, ležela vedle. Nehýbala se, ale na první pohled bylo patrné, že dýchá. Nebylo na ní vidět žádné zranění a zřejmě pouze následkem šoku omdlela. Krk dívky těsně svíral nazelenalý náhrdelník, ze kterého byla cítit po čertech

mocná magie. Kabalamantra už chápal, proč salamandr nemohl dívce nijak ublížit.

Teprve když si protřel oči, prohlédl si kouzelník lépe osobu, kvůli které podstoupil tolik nepohodlí a ještě přišel o zařízení bytu a oblíbeného džina. Část šatů na dívce shořela a zbytek byl zase proudem vody přilepen tak těsně k tělu, že stejně nezakrýval vůbec nic, naopak přitažlivé křivky ještě zvýrazňoval.

Není potřeba říkat nic dalšího. Každému je jasné, že nyní Kabalamantra pocítil k dívce tak silnou lásku, jak jen to dovolovala skutečnost, že ho pozítří očekávala extrémně těžká zápočtová písemka z účetnictví.

Na dívku byl úchvatný pohled. Kolem se povalovalo několik mrtvých těl, která bychom očekávali leda tak v nějakém hodně nedbale vedeném řeznictví, ale to scénérii na kráse nijak neubíralo. Ctitelé Proroka měli kolem ohořelých krků stále ještě zavěšené drobné skleněné krychličky představující akvárium, v němž kdysi zakladatel jejich sekty našel svou smrt. Někteří z Prorokových stoupenců se domnívali, že skleněné krychličky mají ochrannou moc, ale většinou se mýlili.

Ani jejich odpůrcům na druhé straně ulice ale rozhodně nebylo do zpěvu. Ulice se totiž svažovala směrem k jejich barikádě, takže proudy vod si to pochopitelně namířily stejným směrem. Ekologové vyděšeně povykovali, zmateně vyklízeli pozice a stahovali se k nedaleké botanické zahradě, kde chtěli před rozběsněným živlem zachránit vzácnou sbírku pouštních kaktusů.

Dívka procitla právě ve chvíli, kdy ji Kabalamantra zvedal ze země. Objala svého zachránce pevně kolem krku.

"Jsi v pořádku?" zeptal se jí hlasem plným lásky.

"Ano, teď již ano..." odpověděla ještě stále zadržávajícím se hlasem. "Mysleli si, že moje kouzlo ochrání i je. Řekla jsem jim to."

Podivně se usmála: "Hlupáci, jsou to všichni hlupáci. Byli by mě určitě zabili, kdybych neměla takovou cenu. Proto mě také unesli. Věděli, že Finklerk za mě jako výkupné zaplatí cokoliv..."

"Kdo je to Finklerk?" zeptal se Kabalamantra ne bez stopy žárlivosti. Podstoupil kvůli dívce ošlivý šok, bude muset najít disketu se záložní kopií své kouzelnické knihy a ještě možná nachladí při neplánované koupeli. I kdyby k dívce necítil lásku, zdálo se mu, že by tak jako tak na ni měl za prožité nepohodlí jisté právo.

"A kdo jsi ty, krásná vílo?" pokračoval Kabalamantra ve své otázce. "Vyhlížíš jako anděl a zlatá záře tvých vlasů předčí všechno, co dokáže stvořit magie."

Místo odpovědi se k němu ještě pevněji přitiskla a dlouhý polibek zabránil dalšímu vyptávání. Co mohou říct slova...

Kabalamantra se s uspokojením rozhlédl po přepychovém zařízení obrovské komnaty a ze džbánu si nalil plnou sklenici lehce fosforeskující tekutiny. Než se znovu rozhovořil, přešel zrakem své posluchače, jako kdyby kontroloval, zda věnují dostatečnou pozornost závěru vyprávění.

"A to je všechno. Tenkrát jsem se poprvé a naposledy zamiloval. Jenže ráno mi řekla, že to prý se mnou v posteli za moc nestojí a že se vrátí k Finklerkovi. Bohužel to nebyl její otec, ale snoubenec... Od té doby jsem už žádnou holku neměl teda, Babu Jagu, zombii i klekánici, ty všechny samozřejmě ano, ale obyčejnou ženskou z masa a kostí ne. Pořád totiž miluju tu svou první a jedinou..."

Tvář se mu na okamžik zachmuřila a v očích probleskl smutek. Pak ale pohlédl na knihovnu nacpanou téměř k prasknutí monografiemi o aplikované magii a znovu se usmál: "Víte, láska ale není všechno. Takhle jsem se mohl stát slavným mágem, takovým, jako byli čarodějové za starých časů, zatímco ostatní, i když měli sebevíc talentu a píce, byli nakonec zcela pohlceni administrativní rutinou. Ještě dobře, že zde byl ten Finklerk. O té noci asi dodnes neví a za záchranu své snoubenky se mi odvděčil tak štědře, že jsem od té doby šťastným kouzelníkem."

Jeden z hostů, mág s čepicí s hvězdami, černým sakem, digitálním diářem a uštváním neurotickým pohledem se zatvářil velmi užasle: "Snad jste nezachránil snoubenku TOHO Finklerka, který je vysokým činitelem na Ministerstvu financí?" otázal se hlasem plným posvátné bázně.

"Ano, právě toho. Jenom proto jsem mohl dosáhnout takových úspěchů a plně se věnovat opravdové magii. Chápejte," pohlédl vítězně na své posluchače, "od té doby mám zákonem povolenou zvláštní výjimku. Nemusím vést účetnictví."

ilustroval Karel Zeman